

DE GEREEDSCHAPSKIST

PARASIETEN, TERRORISTEN
EN AGENTEN?

Ik behoor tot een beroepsgroep die dezer dagen niet al te populair is. Het afgelopen jaar alleen al kregen methodologen (en ook andere wetenschappers die zich inzetten voor goed onderzoek in de psychologie) de volgende, weinig vleeiende bijnamen voor hun kiezen: 1) *research parasites*: onderzoek doen met andermans data; 2) *methodological terrorists*: het werk van onschuldige collega's online, ad hominem, hevig bekritisieren, soms inclusief beschuldigingen van oneigenlijke praktijken; en 3) *data police*: doelbewust het internet afspeuren op zoek naar foute collega's en/of artikelen.¹

Laten we beginnen met de methodoloog als research parasite. Het klopt als een bus dat methodologen regelmatig niet hun eigen data verzamelen maar onderzoek doen met de data van anderen. Ik zie echter geen enkele reden waarom daar iets mis mee is: data die zijn verzameld door wetenschappers die betaald worden door de overheid zijn van ons allemaal, de belastingbetaler. Natuurlijk, de mensen die de data hebben verzameld verdienen op één of andere manier erkenning: een acknowledgement in een artikel, een referentie, of zelfs een co-auteurschap. Mits een onderzoeker dit bewust niet doet, lijkt het mij onterecht

Methodologen krijgen de laatste tijd pittige bijnamen toebedeeld, ook al worden ze door sommigen trots gedragen als geuzennamen. Geuzennamen of niet, ze signaleren rook. De vraag is: is er ook vuur?

om het gebruik van andermans data als parasiteren te kenmerken.

Het is wel aardig dat methodologen zowel voor politieagentje als terrorist worden uitgemaakt. Die staan doorgaans immers aan tegengestelde kanten van het juridische spectrum. Het is vreemd om nou juist methodologen te 'beschuldigen' van het doen van politiewerk: dat

is namelijk precies wat een methodoloog zou moeten doen. Methodologie behelst namelijk 'de studie van de wetenschappelijke methoden, de procedures en werkwijzen, die moeten worden gebruikt om kennis te verwerven en om de wetenschap vooruit te helpen' (Wikipedia). In deze definitie ligt een politierol besloten, methodologen dragen een verantwoordelijkheid om me-

thodes en procedures kritisch onder de loep te nemen. Een recent ontwikkelde app om te checken of artikelen correcte p-waarden rapporteren, zou daarom bejubeld moeten worden en niet moeten worden aangegrepen als 'bewijs' voor de stelling dat methodologen op een terroristische heksenjacht zijn om collega's aan de schandpaal te nagelen. Zijn er misschien onderzoekers die online overkomen alsof ze vooral bezig zijn met het controleren van andermans werk? Jazeker. Zijn er soms ook onderzoekers die op social media soms kort door de bocht beschuldigingen formuleren? Ook waar. In elke beroepsgroep zitten mensen die hun opdracht iets te serieus nemen of die gewoon niet zo communicatief en beleefd zijn. Maar dat laat onverlet dat de meeste methodologen (en andere onderzoekers met een methodologische inslag) met passie en toewijding datgene doen wat ze moeten doen: het verbeteren van hoe we in de psychologie onderzoek doen.

Dus terroriserende politieagent? Ik doe het er maar mee.

Angélique Cramer is universitair docent aan de Programmagroep Psychologische Methodenleer van de Universiteit van Amsterdam.

¹ Lees dit artikel in de NIP-app voor verwijzingen naar de publicaties waar de bijnamen zijn gebezigd.